EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2020.9.30.
COM(2020) 619 final

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS A TANÁCSNAK

a terrorizmus elleni küzdelemről, a 2002/475/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról, valamint a 2005/671/IB tanácsi határozat módosításáról szóló, 2017. március 15-i (EU) 2017/541 európai parlamenti és tanácsi irányelv 29. cikkének (1) bekezdése alapján

1. BEVEZETÉS

1.1. Az (EU) 2017/541 irányelv célkitűzései és főbb elemei

A Parlament és a Tanács 2017. március 15-én elfogadta a terrorizmus elleni küzdelemről szóló (EU) 2017/541 irányelvet[1] (a továbbiakban: az irányelv). Az irányelv elfogadásával az volt a céljuk, hogy a terrorizmussal kapcsolatos bűncselekmények körének kiterjesztésével szigorítsák a 2002/475/IB kerethatározat[2] rendelkezéseit, és olyan intézkedéseket is belefoglaljanak, amelyek jobban igazodnak a terrorizmus áldozatainak szükségleteihez. A társjogalkotók 2017. március 15-én fogadták el az irányelvet. Az irányelv által kötelezett tagállamoknak[3] bűncselekménnyé kell nyilvánítaniuk olyan magatartásokat, mint a terrorista kiképzés, a terrorizmus céljából való utazás és a terrorizmus finanszírozása. A terrorista bűncselekmények e harmonizált fogalommeghatározása referenciaként szolgál a tagállami hatóságok közötti együttműködéshez és információcseréhez.

Az irányelv emellett kiegészíti a terrorizmus áldozatainak jogairól szóló jogszabályt[4]. Az áldozatok jogosultak szakszerűen működő segítő szakszolgálatokat igénybe venni közvetlenül a támadás után és a szükséges ideig. A tagállamoknak protokollokkal és mechanizmusokkal kell gondoskodniuk a hatékony veszélyhelyzeti reagálásról, ezen belül a megbízható információkhoz való hozzájutásról, hogy elkerülhető legyen a terrorizmus áldozatainak és az ő családtagjaiknak a további szenvedése.

A szabályok nemzeti jogba történő átültetésének határideje 2018. szeptember 8. volt.

1.2. A jelentés célja és felépítése, információgyűjtés és módszertan

Ez a jelentés az irányelv 29. cikkének (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékeli, hogy a tagállamok milyen mértékben tették meg a szükséges intézkedéseket ahhoz, hogy megfeleljenek az irányelvnek. Először körvonalazza az irányelv tagállamok általi átültetésének általános állását, majd rávilági bizonyos átültetési problémákra.

Az e jelentésben található leírás és elemzés elsősorban a tagállamok által az irányelv átültetésére irányuló nemzeti intézkedések bejelentésén keresztül a Bizottság részére

---

1 HL L 88., 2017.3.31., 6. o.

2 HL L 164., 2002.6.22., 3. o.

3 A továbbiakban a „tagállamok” vagy a „minden tagállam” fordulat az irányelv által kötelezett tagállamokra (vagyis Dánia, Írország és az Egyesült Királyság kivételével az összes tagállamra) utal. A Dánia helyzetéről szóló 22. jegyzőkönyv 1. és 2. cikke értelmében Dánia nem vett részt az irányelv elfogadásában, és az irányelv rá nem alkalmazandó. Az Egyesült Királyság és Írország helyzetéről szóló 21. jegyzőkönyv 3. cikke szerint egyik tagállam sem vett részt az irányelv elfogadásában, és az rájuk nézve nem kötelező. Ugyanakkor a 2002/475/IB tanácsi kerethatározat Dániára, Írországra és az Egyesült Királyságra nézve továbbra is alkalmazandó és kötelező.

4 A 2012/29/EU irányelv (HL L 315., 2012.11.14., 57. o.) megállapítja a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályokat. E körbe tartoznak a terrorizmus áldozatainak jogai, támogatása és védelme is, mivel a tagállamoknak kiemelt figyelmet kell fordítaniuk a terrorizmus áldozatainak szükségleteire. Az (EU) 2017/541 irányelv tovább pontosítja a terrorizmus áldozatainak sajátos szükségleteit.

2020 áprilisáig nyújtott tájékoztatáson alapul. Az ezt követően tett bejelentések figyelmen kívül maradtak. A Bizottság külső vállalkozó közreműködésével végezte el a tagállamoktól kapott információk elemzését. Emellett a tagállamok a vállalkozó előzetes megállapításaival kapcsolatosan észrevételeket nyújtottak be, amelyek további információforrásként szolgáltak. A jelentés ezenkívül a Bizottság szervezésében 2017 júniusa és 2018 szeptembere között tartott öt átültetési munkaértekezlet során a tagállamok által közölt információk, valamint nyilvánosan hozzáférhető adatok figyelembevételével készült. A Bizottság továbbá tekintetbe vette a terrorizmus elleni küzdelemről szóló 2002/475/IB kerethatározat módosításáról szóló, 2008. november 28-i 2008/919/IB tanácsi kerethatározat végrehajtásáról szóló bizottsági jelentésben[5] megfogalmazott megállapításokat.

Az e jelentésben foglalt elemzésen túl lehetnek további átültetési nehézségek és a Bizottságnak be nem jelentett egyéb rendelkezések, valamint további jogalkotási és nem jogalkotási fejlemények. Ezért e jelentés nem akadályozza a Bizottságot abban, hogy egyes rendelkezéseket tovább értékeljen annak érdekében, hogy továbbra is támogassa a tagállamokat az irányelv átültetésében és végrehajtásában.

2. AZ IRÁNYELV ÁTÜLTETÉSÉNEK ÉRTÉKELÉSE

2.1. Általános értékelés és az irányelv tagállami jogrendszerekre kifejtett hatása

Az irányelv átültetésének határideje 2018. szeptember 8-án járt le. Hét tagállam – **Franciaország, Lettország, Magyarország, Németország, Olaszország, Svédország** és **Szlovákia** – a határidőig, kettő (**Finnország** és **Hollandia**) pedig röviddel a lejárta után bejelentette az irányelv átültetését.

A Bizottság 2018. november 22-én tizenhat tagállammal szemben kötelezettségszegési eljárást indított amiatt, hogy nem jelentették be az irányelvet teljes körűen átültető nemzeti jogszabályok elfogadását[6].

2020. július végéig e tizenhat tagállamból tizenöt bejelentette, hogy befejezte az átültetést.

Szinte minden tagállam – legalább részben – külön jogszabályt fogadott el az irányelv átültetéséhez. Mindössze **Franciaország** és **Olaszország** képezett kivételt, ez a két tagállam ugyanis úgy ítélte meg, hogy már hatályos jogszabályai elegendőek az irányelv átültetéséhez.

Ahol az irányelv átültetése céljából jogszabályt fogadtak el, ezt szinte mindig már hatályos jogszabály, rendszerint a büntető törvénykönyv és – kevesebb esetben – a büntetőeljárási törvény vagy egyéb, konkrétabb jogszabály módosításával tették. A kivétel **Ciprus** volt, ahol új, különálló jogszabályt fogadtak el.

---

[5] COM(2014) 554 final, 2014.9.5.

[6] Ausztria, Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Észtország, Görögország, Horvátország, Lengyelország, Litvánia, Luxemburg, Málta, Portugália, Románia, Spanyolország és Szlovénia.

Az irányelv átültetése összességében véve kielégítőnek tekinthető. A Bizottság azonban több olyan átültetési problémát is feltárt egy vagy több tagállamban, amelyek különösen aggályosak:

- az irányelv **3. cikkében** szereplő egy vagy több terrorista bűncselekmény hiányos vagy helytelen átültetése, különösen a felsorolt bűncselekmények terrorista bűncselekménnyé minősítésének elmulasztása, ami több másik rendelkezés átültetését is befolyásolja;
- az irányelv 6., 7., 8., 9. és 11. cikkében szereplő **„elkövetésben való közreműködés”** elem átültetésének hiánya;
- Az irányelvben bevezetett rendelkezések közül kettő – a terrorizmus céljából való utazásról szóló **9. cikk** és a terrorizmus finanszírozásáról szóló **11. cikk** – hiányos vagy helytelen átültetése; valamint
- hiányosságok a **terrorizmus áldozataira** vonatkozó különös rendelkezések átültetésében.

2.2. A tagállamokban hozott átültető intézkedések egyedi értékelése

2.2.1. Tárgy (1. cikk)

Ez a rendelkezés ismerteti, miről szól az irányelv, és jelzi, hogy minimumszabályokat állapít meg. Ennek megfelelően a tagállamok az irányelvben rögzített kötelezettségeken túlmutató intézkedéseket is hozhatnak. Ezt a rendelkezést nem kell átültetni.

2.2.2. Fogalommeghatározások (2. cikk)

Az irányelv **2. cikke** az irányelvben használt fogalmak – nevezetesen a „pénzeszközök”, a „jogi személy”, a „terrorista csoport” és a „szervezett csoport” – meghatározását tartalmazza. Bizonyos tagállamokban egyes fogalommeghatározások egyértelmű átültetés helyett ítélkezési gyakorlat útján kerültek be a nemzeti jogba. Összességében véve e cikk átültetése kielégítő.

A **2. cikk (1) bekezdését** illetően **Csehország** jogszabálya nem tartalmazza a „pénzeszközök” fogalom meghatározását.

A **2. cikk 3. pontja** esetében több tagállam szűkebb értelemben ültette át a „terrorista csoport” fogalom meghatározását, ami korlátozhatja a terrorista csoport tevékenységében való részvétel bűncselekményének (4. cikk) alkalmazási körét.

Ciprus jogszabálya azzal szűkíti a fogalommeghatározást, hogy a terrorista csoportoknak szerepelniük kell be az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának határozataival vagy az Európai Unió Tanácsának korlátozó intézkedéseivel összhangban összeállított és a Külügyminisztérium által naprakészen tartott, a terrorizmus elleni szankciókkal vagy egyéb intézkedésekkel érintett természetes és jogi személyeket vagy egyéb csoportokat tartalmazó jegyzékekben. **Litvániában** a nemzeti jogszabály értelmében nem minősülnek terrorista csoportnak azok a terrorista csoportok, amelyekben a tagoknak nincs formálisan meghatározott szerepe, illetve nincs folyamatos tagság.

2.2.3. Hatály (3. cikk)

Az irányelv **3. cikkének (1) bekezdése** szerint a tagállamoknak gondoskodniuk kell a bekezdés pontjaiban felsorolt szándékos cselekmények terrorista bűncselekménnyé nyilvánításáról, amennyiben azokat a (2) bekezdésben felsorolt célok egyike véghezvitelének érdekében követik el.

A 3. cikk (1) bekezdése nemcsak a meghatározott cselekmények bűncselekménnyé nyilvánítására vonatkozó követelményt tartalmaz, hanem azt is előírja, hogy ezeket a cselekményeket minősítsék terrorista bűncselekménynek a nemzeti jogszabályokban. Azonban **Németországban** nincs olyan rendelkezés, amely a 3. cikk (1) bekezdésében felsorolt bűncselekmények bármelyikét „terrorista bűncselekménynek" minősítené, amennyiben azokat a 3. cikk (2) bekezdésében szereplő célok egyike véghezvitelének érdekében követik el. Az egyértelműen terrorista bűncselekményként meghatározott bűncselekmények közé kizárólag a terrorizmus finanszírozása és a terrorista csoporthoz kapcsolódó bűncselekmények tartoznak. Ez látszólag kizárja azt, hogy az egyik felsorolt bűncselekményt terrorista céllal elkövető, terrorista csoportban részt nem vevő és azt nem támogató, egyedül cselekvő személy ellen *terrorista* bűncselekmény miatt vádat emeljenek, kivéve a terrorizmus finanszírozása esetén, amely a német jogban terrorista bűncselekménynek minősül. Ezenkívül a terrorista bűncselekmények egységes minősítése azért is fontos, mert lehetővé teszi a bűnüldözési együttműködésről szóló jogi aktusok, például a 2005/671/IB tanácsi határozat[7] hatékony alkalmazását.

A 2002/475/IB kerethatározathoz képest – amely már tartalmazta az ott felsorolt cselekmények terrorista bűncselekménnyé nyilvánítására vonatkozó kötelezettséget – ez az irányelv új terrorista bűncselekményt vezet be a 2013/40/EU irányelvben[8] említett, rendszert, illetve adatot érintő jogellenes beavatkozással kapcsolatosan (**a 3. cikk (1) bekezdésének i) pontja**). Ezt a bűncselekményt minden tagállam átültette, de **Horvátországban** a jogszabály csak a kritikus infrastruktúrára vonatkozik.

Másfelől az irányelv a vegyi, biológiai és nukleáris fegyverek előállítására, birtoklására, megszerzésére, szállítására, rendelkezésre bocsátására vagy felhasználására vonatkozó rendelkezés (**a 3. cikk (1) bekezdésének f) pontja**) hatályát a radiológiai fegyverekre is kiterjesztette. Bizonyos tagállamok jogszabályai nem tartalmaznak egyes fegyvertípusokat, például a radiológiai (**Csehország, Franciaország** és **Málta**) és nukleáris fegyvereket (**Franciaország** és **Málta**). Ezenkívül az (EU) 2017/541 irányelv alapján immár mind a négy fegyvertípusra kiterjed az ilyen fegyverekkel kapcsolatos kutatás és fejlesztés bűncselekménye (míg korábban csak a biológiai és vegyi fegyverekre vonatkozott). **Ausztria, Bulgária, Franciaország, Málta** és **Lengyelország** jogszabályaiban nem szerepel bizonyos fegyverekkel kapcsolatos kutatás, **Franciaország** és **Málta** jogszabályaiból pedig bizonyos fegyverekkel kapcsolatos fejlesztés hiányzik. Általánosabban tekintve **Németország** átültető jogszabálya nem tartalmaz egyértelmű utalást bizonyos fegyverekkel kapcsolatos kutatásra a 3. cikk (1) bekezdésének f) pontjában foglaltaknak megfelelően.

A bűncselekmény 2002/475/IB kerethatározatban már bevezetett elemeivel kapcsolatban több probléma is fennáll.

---

7 HL L 253., 2005.9.29.

8 HL L 218., 2013.8.14., 8. o.

Az irányelv **3. cikke (1) bekezdésének c) pontját** – emberrablás vagy túszejtés – illetően **Litvánia** jogszabálya nem terjed ki arra a helyzetre, amikor az emberrablás vagy túszejtés célja a lakosság súlyos megfélemlítése vagy egy ország vagy nemzetközi szervezet alapvető politikai, alkotmányos, gazdasági vagy társadalmi struktúráinak súlyos destabilizálása vagy lerombolása. **Finnország** jogszabálya kifejezetten nem tér ki az emberrablás összes esetére, csak az emberkereskedelem minősített esetét említi.

Az irányelv **3. cikke (1) bekezdésének e) pontját** – légi jármű, vízi jármű vagy más tömegközlekedési, illetve áruszállító eszköz hatalomba kerítése – illetően öt tagállam (**Bulgária, Ciprus, Litvánia, Luxemburg és Lengyelország**) jogszabálya nem terjed ki más tömegközlekedési, illetve áruszállító eszközök hatalomba kerítésére.

A **3. cikk (1) bekezdésének g) pontját** – veszélyes anyag kiengedése, vagy tűzvész, árvíz vagy robbanás előidézése – illetően **Luxemburg** jogszabálya csak abban az esetben vonatkozik robbanó vagy más, halált okozó szerkezet szándékos szállítására, elhelyezésére vagy működésbe hozatalára, ha a bűncselekményt nyilvános helyen, kormányzati létesítményben vagy egyéb közintézményben, tömegközlekedési rendszerben vagy infrastruktúrában követi el. Az árvíz előidézése csak bányák szándékos elárasztása esetén tartozik a jogszabály hatálya alá.

Az irányelv **3. cikke (1) bekezdésének h) pontját** – a víz- vagy áramellátásnak, illetve más létfontosságú természeti erőforrás ellátásának olyan megzavarása vagy megszakítása, ami emberi életet veszélyeztet – illetően **Bulgária** jogszabálya nem utal a víz- és áramellátás megzavarására. **Luxemburg** jogszabálya csak a víz- és a talajvízviszonyok megváltoztatására terjed ki.

Az irányelv **3. cikke (1) bekezdésének i) pontját** – rendszert érintő jogellenes beavatkozás és adatot érintő jogellenes beavatkozás – illetően **Horvátország** jogszabálya csak a kritikus infrastruktúra számítógépes rendszerének működésébe való beavatkozásra vonatkozik. Tehát nem terjed ki a (2013/40/EU irányelvben[9] foglaltak szerinti) súlyos kárt okozó vagy elsősorban bűncselekmény elkövetésére készült vagy kialakított eszköz használata révén jelentős számú információs rendszert érintő jogellenes beavatkozásra, ha az nem kritikus infrastruktúra információs rendszere ellen irányul.

Az irányelv **3. cikke (1) bekezdésének j) pontját** – terrorcselekmény elkövetésével való fenyegetés – illetően **Görögország** jogszabálya azt írja elő, hogy a fenyegetést nyilvánosan kell megfogalmazni. **Németország** jogszabálya nem vonatkozik a 3. cikk (1) bekezdésének d) és f) pontjában foglalt bűncselekmények elkövetésével való fenyegetésre. **Portugália** jogszabálya sem terjed ki az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének f) pontja szerinti bűncselekmény elkövetésével való fenyegetésre. **Luxemburgban** a fenyegetés nem minősül terrorista bűncselekménynek, ha nem jár együtt utasítással vagy bizonyos feltételekkel.

Bulgária nem ültette át jogszabályába az irányelv **3. cikke (2) bekezdésének c) pontjában** megfogalmazott célt, amely egy ország vagy egy nemzetközi szervezet alapvető politikai, alkotmányos, gazdasági vagy társadalmi struktúráinak súlyos destabilizálása vagy lerombolása.

[9] HL L 218., 2013.8.14., 8. o.

2.2.4. Terrorista csoporthoz kapcsolódó bűncselekmények (4. cikk)

Az irányelv **4. cikke** előírja, hogy a tagállamok hozzák meg a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy bűncselekményként büntetendőek legyen a terrorista csoport irányítása és a terrorista csoport tevékenységében való részvétel. A tagállamok által e cikk rendelkezéseinek teljesítése érdekében hozott intézkedések általában véve kielégítőek.

A **4. cikk a) pontját illetően Magyarország** jogszabálya a terrorista csoportot irányító személyek helyett a terrorista csoportot szervező személyekre utal. **Svédország** jogszabálya nem állapít meg önálló bűncselekményt terrorista csoport irányításával kapcsolatosan a 4. cikk a) pontja szerint, hanem a járulékos bűncselekményekért való büntetőjogi felelősségként ülteti át azt. A terrorista csoport tevékenységében való részvételt (**a 4. cikk b) pontja**) illetően **Svédország** jogszabálya szintén járulékos bűncselekményekre támaszkodik. Mivel a 4. cikk a) és b) pontja szerinti bűncselekményeknél nincs szükség konkrét terrorista bűncselekménnyel fennálló kapcsolatra, a járulékos felelősség útján történő bűncselekménnyé nyilvánítás esetén fennáll a veszélye annak, hogy a terrorista csoport tevékenységében való részvétel büntetlenül marad. **Svédország** a közelmúltban önálló bűncselekménnyé nyilvánította a terrorista csoporttal való együttműködést. A rendelkezés azonban csak bizonyos anyagi források szolgáltatására vonatkozik, információk szolgáltatására nem terjed ki.

A nemzetközi jog – többek között a nemzetközi humanitárius jog – által elismert pártatlan humanitárius szervezetek által végzett humanitárius tevékenységeket az irányelv hatálya alól kizáró **(38) preambulumbekezdéssel** kapcsolatosan négy tagállam (**Ausztria, Belgium, Litvánia és Olaszország**) olyan jogszabállyal rendelkezik, amely korlátozásokat ír elő a terrorizmus elleni jogszabályok humanitárius vagy egyéb tevékenységek esetében történő alkalmazására. Más tagállamokban[10] általános jogszabályok (például a büntető törvénykönyv) értelmezhetők ilyen módon, vagy a nemzeti hatóságok jelezték, hogy ezt a gyakorlatot követik.

2.2.5. Terrorista bűncselekmény elkövetésére való nyilvános uszítás (5. cikk)

Az irányelv **5. cikke** előírja, hogy a tagállamok nyilvánítsák bűncselekménnyé valamely üzenetnek azzal a szándékkal való szándékos terjesztését vagy egyéb módon a nyilvánosság számára – bármilyen eszköz révén – hozzáférhetővé tételét, hogy terrorista bűncselekmény elkövetésére felbujtson, amennyiben ez a magatartás közvetlenül vagy közvetve szorgalmazza terrorista bűncselekmények elkövetését, és ezáltal annak veszélyével jár, hogy sor kerülhet egy vagy több ilyen bűncselekmény elkövetésére. Összességében véve e cikk átültetése kielégítő.

Litvánia jogszabálya nem vonatkozik arra az esetre, ha valamely személy terrorista bűncselekmény elkövetésére vagy abban való közreműködésre való felbujtás szándékával terjeszt vagy egyéb módon a nyilvánosság számára hozzáférhetővé tesz valamilyen üzenetet, de ennek hatására másik személyek nem hajtják végre a felbujtó üzenetben foglaltakat.

[10] Bulgária, Ciprus, Csehország, Észtország, Finnország, Franciaország, Hollandia, Horvátország, Lettország, Magyarország, Németország, Románia, Spanyolország, Svédország és Szlovákia.

2.2.6. Terroristák toborzása (6. cikk)

Az irányelv **6. cikke** előírja, hogy a tagállamok nyilvánítsák bűncselekménnyé más személyeknek a 3. cikk (1) bekezdésének a)–i) pontjában vagy a 4. cikkben felsorolt bűncselekmények egyikének elkövetésére vagy elkövetésében való közreműködésre való felhívását.

Franciaországban az átültető intézkedés valamely személy ajánlatokkal vagy ígéretekkel, ajándékok vagy egyéb juttatások felkínálásával, fenyegetéssel vagy nyomásgyakorlással terrorista bűncselekmény elkövetésére való rábírásaként tartalmazza a „felhívást". A 6. cikk a terrorista bűncselekmény elkövetésében való *közreműködés* céljából történő toborzás bűncselekménnyé nyilvánítását is előírja, ez az elem azonban nem szerepel egyértelműen **Bulgária, Görögország, Portugália és Spanyolország** jogszabályaiban. **Lettország, Lengyelország, Málta és Szlovénia** jogszabályai járulékos bűncselekmények, például bűnsegély és felbujtás útján tartalmazzák ezt az elemet. Ugyanakkor ezeknek a tagállamoknak a jogszabályai az irányelvben szereplő több másik bűncselekmény átültetésével összefüggésben nem utalnak kifejezetten a „közreműködés" elemre.

Ezenkívül **Portugália** jogszabályának hatálya nem terjed ki a terrorista csoporthoz kapcsolódó bűncselekmények (4. cikk) céljából történő toborzásra. **Németország** a 6. cikket több rendelkezéssel ültette át, azonban ezek együttesen nem terjednek ki az irányelvben előírt összes bűncselekményre.

2.2.7. Terrorista kiképzésben részesítés (7. cikk)

Az irányelv **7. cikke** előírja, hogy a tagállamok nyilvánítsák bűncselekménnyé a robbanóanyagok, tűzfegyverek vagy más fegyverek, mérgező vagy veszélyes anyagok készítésére vagy használatára, vagy más különleges módszerek vagy technikák alkalmazására vonatkozó útmutatás szándékos adását a 3. cikk (1) bekezdésének a)–i) pontjában felsorolt bűncselekmények valamelyikének elkövetése vagy abban való közreműködés céljából, amennyiben arra annak tudatában kerül sor, hogy az átadott ismereteket e célokra kívánják felhasználni.

A toborzásról szóló 6. cikkhez hasonlóan a kiképzésben részesítésről szóló 7. cikk is kiterjed a terrorista bűncselekmény elkövetésében való *közreműködés* céljából történő kiképzésre, ez az elem azonban nem szerepel egyértelműen **Bulgária, Portugália és Spanyolország** jogszabályaiban. **Lettország, Lengyelország, Málta és Szlovákia** jogszabályai járulékos bűncselekmények, például bűnsegély és felbujtás útján tartalmazzák ezt az elemet, noha az irányelvben szereplő egyéb bűncselekményeket a „közreműködés" elemre való egyértelmű utalással ültették át.

Németország a 7. cikket nem külön rendelkezés útján, hanem több rendelkezéssel ültette át, azonban ezek együttesen nem terjednek ki az irányelvben szereplő összes terrorista bűncselekményre.

2.2.8. Terrorista kiképzésben való részvétel (8. cikk)

Az irányelv **8. cikke** előírja, hogy a tagállamok nyilvánítsák bűncselekménnyé a robbanóanyagok, tűzfegyverek vagy más fegyverek, mérgező vagy veszélyes anyagok készítésére vagy használatára, vagy más különleges módszerek vagy technikák alkalmazására vonatkozó útmutatás igénybevételét a 3. cikk (1) bekezdésének a)–

i) pontjában felsorolt bűncselekmények valamelyikének elkövetése vagy abban való közreműködés céljából.

A bűncselekmény a terrorista bűncselekmény elkövetésében való közreműködés céljából történő kiképzés igénybevételére is kiterjed, ez az elem azonban nem szerepel egyértelműen **Bulgária, Portugália és Spanyolország** jogszabályaiban, ahogy az a 6. és 7. cikk hasonló rendelkezései esetében már megfigyelhető volt. **Szlovákia** jogszabálya járulékos bűncselekmények, például bűnsegély és felbujtás útján tartalmazzák ezt az elemet, noha az irányelvben szereplő egyéb bűncselekményeket a „közreműködés" elemre való egyértelmű utalással ültette át. **Németország** ismételten több rendelkezéssel ültette át ezt a rendelkezést, azonban ezek együttesen nem terjednek ki az irányelvben szereplő összes terrorista bűncselekményre.

Cipruson, Máltán, Szlovákiában és Szlovéniában a jogszabályok nem tartalmazzák az ismeretek önálló megszerzését.

2.2.9. Terrorizmus céljából való utazás (9. cikk)

Az irányelv **9. cikke** előírja, hogy a tagállamok nyilvánítsák bűncselekménnyé az adott tagállamtól eltérő országba a következő célokból történő szándékos utazást: terrorista bűncselekmény elkövetése vagy abban való közreműködés; terrorista csoport tevékenységében való részvétel annak tudatában, hogy ez a részvétel hozzá fog járulni az adott csoport büntetendő tevékenységeihez; valamint terrorista kiképzésben részesítés vagy abban való részvétel. A tagállamoknak a 9. cikk (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján két lehetőségük van e rendelkezés átültetésére.

Az irányelv **9. cikkének (1) bekezdése** előírja, hogy a tagállamok nyilvánítsák bűncselekménnyé az adott tagállamtól eltérő országba történő utazást. **Németország** jogszabályában nincs egyértelmű utalás a terrorista csoport tevékenységében való részvétel céljára. **Bulgáriában, Portugáliában, Romániában és Szlovéniában** a bűncselekmény hatálya szűkebb, mint az irányelvben, mivel a jogszabályok szűkebb fogalommeghatározásokat tartalmaznak az utazó személyekre vagy az általuk felkeresett területekre vonatkozóan. Az irányelv **9. cikkének (2) bekezdése** az adott tagállamba történő utazásra utal, és két lehetőséget ad a tagállamoknak a rendelkezés átültetésére. Úgy tűnik, hogy **Lengyelország** egyáltalán nem ültette át ezt a rendelkezést.

A **9. cikk (2) bekezdésének a) pontja** értelmében a tagállamok bűncselekménnyé nyilváníthatják az adott tagállamba a fent említett terrorista célokból történő utazást. Ezt a lehetőséget tizennyolc tagállam[11] ültette át.

Bulgária jogszabályában nincs utalás a terrorista csoport tevékenységében való részvétel céljára. **Portugáliában** a terrorista bűncselekmények elkövetésében való közreműködés céljából történő utazás nem tartozik a jogszabály hatálya alá, és a tagállami rendelkezés nem vonatkozik azokra a Portugáliába utazó személyekre, akik portugál állampolgárok vagy lakóhelyük Portugáliában van. Hasonlóképpen **Romániában** sem egyértelmű, hogy a jogszabály kiterjed-e arra az adott állam területén lakóhellyel rendelkező személyre, aki terrorista bűncselekmény elkövetése (vagy annak elkövetésében való közreműködés) céljából utazik vissza az állampolgársága szerinti államba.

[11] Ausztria, Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Észtország, Finnország, Görögország, Horvátország, Lettország, Litvánia, Magyarország, Málta, Portugália, Románia, Svédország, Szlovákia és Szlovénia.

Másik megoldásként a tagállamok a **9. cikk (2) bekezdésének b) pontja** alapján bűncselekménnyé nyilváníthatják az adott tagállamba a 3. cikkben említett valamely terrorista bűncselekmény elkövetésének vagy az abban való közreműködésnek a szándékával beutazó személy által végzett előkészületi cselekményeket. Ezt a lehetőséget tizennégy tagállam[12] ültette át. Nyolc tagállam (**Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Észtország, Horvátország, Svédország** és **Szlovákia**) tulajdonképpen mindkét lehetőséget átültette.

Németországban a 9. cikk (2) bekezdése b) pontjának átültetéséről a szövetkezés bűncselekménnyé nyilvánításával gondoskodtak, de ennek hatálya szűkebb, mint a 9. cikk (2) bekezdésének b) pontja szerinti előkészületi cselekményeké. Ami a terrorista bűncselekmények elkövetésében való „közreműködést" illeti, a tagállamok egy része nem ültette át egyértelműen ezt az elemet. Ez tapasztalható **Lengyelországnál** a 9. cikk (1) bekezdésével kapcsolatosan, **Szlovéniánál** a 9. cikk (2) bekezdésének a) pontjával kapcsolatosan, **Bulgáriánál** és **Spanyolországnál** a 9. cikk (2) bekezdésének b) pontjával kapcsolatosan, valamint **Szlovákiánál** az összes bekezdéssel kapcsolatosan.

2.2.10. Terrorizmus céljából való utazás szervezése vagy egyéb módon történő elősegítése (10. cikk)

A **10. cikk** előírja, hogy a tagállamok nyilvánítsák bűncselekménnyé minden olyan szándékos cselekményt, amely segítséget nyújt valamely személynek a 9. cikk (1) bekezdésében és a 9. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett terrorizmus céljából való utazásához azáltal, hogy az említett utazást szervezi vagy azt elősegíti, és amelyre annak tudatában kerül sor, hogy a segítség az említett célt szolgálja. A tagállamok által e cikk rendelkezéseinek teljesítése érdekében hozott intézkedések általában véve kielégítőek.

Bulgáriában és **Litvániában** a jogszabályok a terrorista célokból történő utazás bűncselekményének tényleges elkövetését írják elő ahhoz, hogy az utazást szervezése vagy annak elősegítése bűncselekménynek minősüljön. **Szlovákiában** az átültető rendelkezés korlátozza az utazás földrajzi hatályát.

2.2.11. A terrorizmus finanszírozása (11. cikk)

Az irányelv **11. cikke** előírja, hogy a tagállamok szándékos elkövetés esetén tegyék bűncselekményként büntetendővé a terrorizmus finanszírozását. Kiköti továbbá, hogy amennyiben a terrorizmusfinanszírozás az irányelv 3., 4. és 9. cikkében foglalt bűncselekmények valamelyikét érinti, nem szükséges, hogy a pénzeszközöket ténylegesen felhasználják, vagy hogy az elkövetőnek tudomása legyen arról, hogy a pénzeszközöket konkrétan mely bűncselekményre vagy bűncselekményekre fogják fordítani.

Az irányelvben előírtak ellenére **Bulgáriában, Lengyelországban, Máltán, Németországban** és **Portugáliában** nem tartozik a 3–10. cikkben foglalt összes bűncselekmény finanszírozása a terrorizmus finanszírozása körébe. **Bulgáriában, Lettországban, Portugáliában** és **Spanyolországban** az „elkövetésben való

[12] Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Észtország, Franciaország, Hollandia, Horvátország, Németország, Luxembourg, Olaszország, Szlovákia, Spanyolország és Svédország.

közreműködés” elem nem tükröződik a nemzeti jogban. **Lengyelországban, Szlovákiában** és **Szlovéniában** az „elkövetésben való közreműködés” elem átültetése iránti megközelítés az átültető jogszabály egészét tekintve nem következetes. **Luxemburgban** a tagállami jogszabály kiegészíti a rendelkezéseket azzal a feltétellel, hogy a pénzeszközöknek jogellenes gyűjtésből kell származniuk.

2.2.12. Terrorista tevékenységekhez kapcsolódó egyéb bűncselekmények (12. cikk)

Az irányelv **12. cikke** előírja, hogy a tagállamok nyilvánítsák terrorista tevékenységhez kapcsolódó bűncselekménnyé a következőket: lopás minősített esete az irányelv 3. cikkében felsorolt bűncselekmények valamelyikének elkövetése céljából; zsarolás az irányelv 3. cikkében felsorolt bűncselekmények valamelyikének elkövetése céljából; valamint hivatalos okmányok hamisítása vagy felhasználása az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a)–i) pontjában, 4. cikke b) pontjában és 9. cikkében felsorolt bűncselekmények valamelyikének elkövetése céljából.

Görögország és **Horvátország** jogszabályai nem nyilvánítják terrorista tevékenységhez kapcsolódó bűncselekménnyé a szándékosan elkövetett lopás minősített esetét, a zsarolást, valamint a hivatalos okmányok hamisítását vagy felhasználását. **Finnországban** csak a terrorista bűncselekmény elkövetése céljából történő lopás minősített esete minősül terrorista tevékenységhez kapcsolódó bűncselekménynek, a zsarolás, valamint a hivatalos okmányok hamisítása vagy felhasználása viszont nem.

2.2.13. Terrorista bűncselekményekkel való kapcsolat (13. cikk)

Az irányelv **13. cikke** szerint a terrorista bűncselekmény tényleges elkövetése nem szükséges feltétele annak, hogy az irányelv 4. cikkében vagy III. címében említett bűncselekmények büntetendőnek minősüljenek, az irányelv 5–10. és 12. cikkében említett bűncselekmények büntetendővé minősítésének szempontjából pedig szintén nem tekintendő szükséges feltételnek az irányelvben meghatározott valamely más konkrét bűncselekmény vonatkozásában fennálló kapcsolat megállapítása.

Bulgáriában az irányelv 10. cikke szerinti bűncselekményt és a bizonyos, terrorista tevékenységhez kapcsolódó bűncselekmények elkövetésében való közreműködést a bűnsegély és felbujtás bűncselekménnyé nyilvánításával ültették át. A tagállam nemzeti joga szerint a bűnsegély és felbujtás csak a fő bűncselekmény tényleges elkövetése esetén büntetendő. **Görögországban** a 10. cikk szerinti bűncselekmény nem önálló bűncselekmény, ezért szükséges az irányelvben meghatározott valamely más konkrét bűncselekmény vonatkozásában fennálló kapcsolat megállapítása (9. cikk). **Litvániában** a „súlyosnak” nem minősülő – például az irányelv 5., 9. és 10. cikke alapján átültetett – bűncselekmény elkövetésének előkészületét nem nyilvánították bűncselekménnyé. Tehát az előkészületi cselekmények a bűncselekmény előkészületi szakaszban való abbahagyása esetén nem minősülnek bűncselekménynek.

2.2.14. Bűnsegély, felbujtás, kísérlet (14. cikk)

Az irányelv **14. cikke** előírja, hogy a tagállamok gondoskodjanak arról, hogy az irányelv 3–8., 11. és 12. cikkében említett bűncselekményekhez nyújtott bűnsegély, az irányelv 3–12. cikkében említett bűncselekményekre való felbujtás, valamint az irányelv 3., 6., 7. cikkében, 9. cikkének (1) bekezdésében, 9. cikke (2) bekezdésének a) pontjában, valamint 11. és 12. cikkében említett bűncselekmények elkövetésének kísérlete – a

3. cikk (1) bekezdésének f) pontja szerinti birtoklás és a 3. cikk (1) bekezdésének j) pontjában említett bűncselekmény kivételével – büntetendő legyen. Összességében véve e cikk átültetése kielégítő.

Lengyelország ugyanazzal az intézkedéssel ültette át a 6. cikket, mint a **14. cikk (1)** és **(2) bekezdését**. Emiatt nem egyértelmű, hogy a 6. cikk szerinti bűncselekményhez nyújtott bűnsegély vagy arra való felbujtás bűncselekménynek minősül-e.

Görögországban a 10. cikk szerinti bűncselekmény nem minősül büntetendőnek, mivel nem önálló bűncselekményként ültették át a 10. cikkben foglaltakat.

A **14. cikk** elkövetés kísérletére utaló **(3) bekezdését** illetően **Málta** nem nyilvánította bűncselekménnyé az irányelv 3. cikkének hatálya alá tartozó egyes bűncselekmények, valamint az irányelv 6., 7., 11. és 12. cikkében említett bűncselekmények elkövetésére tett kísérletet.

2.2.15. Természetes személyekkel szembeni szankciók (15. cikk)

Az irányelv **15. cikke** előírja, hogy a tagállamok gondoskodjanak arról, hogy az irányelv 3–12. és 14. cikkében említett bűncselekményeket hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal büntessék. Konkrétan arra kötelezi a tagállamokat, hogy gondoskodjanak a 3. cikkben említett terrorista bűncselekmények, valamint az ilyen bűncselekményekhez nyújtott bűnsegély, azokra való felbujtás és azok elkövetésének kísérlete súlyosabb szabadságvesztéssel legyen büntetendő, mint amelyek a nemzeti jog alapján az ilyen bűncselekményekre különös szándék hiányában kiszabhatók (kivéve, ha a kiszabható büntetések már a nemzeti jog szerinti legsúlyosabb büntetések).

A **15. cikk (2) bekezdését** illetően **Bulgária** a bűncselekmény elkövetésével való fenyegetésért kirótt szankciónál enyhébb szankcióval sújtja az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének j) pontja szerinti bűncselekményt (terrorista bűncselekmény elkövetésével való fenyegetés). **Csehországban** a nemzeti jog nem szab ki súlyosabb büntetést légi közlekedési eszköznek, polgári hajónak vagy rögzített építménynek az irányelv 3. cikkében előírt terrorista szándékkal elkövetett hatalomba kerítése miatt.

Az irányelv **15. cikkének (3) bekezdése** előírja, hogy a tagállamok nemzeti jogszabályaikban rendelkezzenek szabadságvesztésről, amelynek felső határa az irányelv 4. cikkének a) és b) pontja szerinti bűncselekmények esetében, valamint a 3. cikk (1) bekezdésének j) pontjában említett bűncselekmény terrorista csoportot irányító személy általi elkövetése esetén is legalább a 15. cikk (3) bekezdésében meghatározott határ legyen.

Bulgáriában a szankció felső határa alacsonyabb a 15. cikk (3) bekezdésében előírt határnál, ha a 3. cikk (1) bekezdésének j) pontjában említett terrorista bűncselekményt terrorista csoportot irányító személy követi el. **Finnországban** az irányelv 4. cikkének a) pontja szerinti bűncselekmény miatt kiszabható szabadságvesztés felső határa alacsonyabb, mint a 15. cikk (3) bekezdésében rögzített határ, ha a bűncselekményt nem másik bűncselekménnyel együtt követik el. **Magyarországon** a terrorista csoport irányításával összefüggő tevékenységek egy része olyan szankcióval büntetendő, amelynek felső határa az irányelvben előírtnál alacsonyabb. **Luxemburgban** a terrorista csoport tevékenységében való részvétel (a 4. cikk b) pontja) mértékétől függően a kiszabható szankció határa szabadságvesztés helyett pénzbírság is lehet. **Svédországban** a terrorista csoport tevékenységében való részvétellel összefüggő tevékenységek egy

része olyan szankcióval büntetendő, amelynek felső határa az irányelvben előírtnál alacsonyabb.

2.2.16. Enyhítő körülmények (16. cikk)

Az irányelv **16. cikke** lehetőséget ad a tagállamoknak a 15. cikkben említett büntetések enyhítésére, ha az elkövető felhagy a terrorista tevékenységgel, és a közigazgatási vagy az igazságügyi hatóságoknak olyan információkat szolgáltat, amelyeket azok egyébként nem tudnának megszerezni, ezzel segítve őket a bűncselekmény következményeinek megakadályozásában vagy enyhítésében; a többi elkövető személyének megállapításában vagy azok bíróság elé állításában; bizonyíték megszerzésében; vagy a 3–12. és a 14. cikkben említett további bűncselekmények elkövetésének megakadályozásában.

Huszonhárom tagállam[13] – legalább részben – élt ezzel a lehetőséggel. Két tagállam (**Észtország és Szlovénia**) egyáltalán nem élt az irányelv 16. cikkében biztosított lehetőséggel.

A **16. cikk (1) bekezdésének a) pontja** szerinti lehetőséggel – a terrorista tevékenységgel való felhagyás – tizenhét tagállam[14] élt.

A **16. cikk (1) bekezdésének b) pontja** szerinti lehetőséggel – olyan információkat szolgáltatása az illetékes hatóságoknak, amelyeket azok egyébként nem tudnának megszerezni – huszonkét tagállam[15] élt, de közülük tízen[16] nem vették igénybe az i–iv. alpontban felsorolt összes lehetőséget.

2.2.17. Jogi személyek felelőssége *(*17. cikk*)*

Az irányelv **17. cikke** rögzíti, hogy a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a jogi személyek felelősségre vonhatók legyenek az irányelv 3–12. és 14. cikkében említett bármely bűncselekményért, amelyet akár saját nevében eljárva, akár a jogi személy valamely szervének tagjaként eljárva olyan személy követett el a jogi személy javára, aki a jogi személyen belül vezető tisztséget tölt be, valamint abban az esetben, ha az ilyen személy által gyakorolt felügyelet vagy ellenőrzés hiánya lehetővé tette valamely említett bűncselekmény elkövetését. Emellett rögzíti, hogy jogi személynek felelősségre vonása esetén ez nem zárja ki a büntetőeljárást a tettesként, felbujtóként vagy bűnsegédként közreműködő természetes személyek ellen. A tagállamok által e cikk rendelkezéseinek teljesítése érdekében hozott intézkedések általában véve kielégítőek.

---

[13] Ausztria, Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Finnország, Franciaország, Görögország, Hollandia, Horvátország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Luxemburg, Magyarország, Málta, Németország, Olaszország, Portugália, Románia, Spanyolország, Svédország és Szlovákia.

[14] Ausztria, Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Görögország, Horvátország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Magyarország, Málta, Németország, Olaszország, Portugália, Spanyolország és Szlovákia.

[15] Ausztria, Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Finnország, Franciaország, Görögország, Hollandia, Horvátország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Luxemburg, Magyarország, Málta, Németország, Olaszország, Portugália, Spanyolország, Svédország, és Szlovákia.

[16] Finnország, Franciaország, Hollandia, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Luxemburg, Magyarország, Portugália és Románia.

Bulgáriában az irányelv 10. cikke szerinti bűncselekményért, **Lengyelországban** pedig az irányelv 9. cikke szerinti bűncselekményért nem vonhatók felelősségre a jogi személyek. **Franciaország** és **Horvátország** jogszabályaiban nincs egyértelmű utalás a felügyelet vagy ellenőrzés hiányára (**a 17. cikk (2) bekezdése**). **Horvátországban** viszont felelősségre vonhatók a jogi személyek, amennyiben a jogi személyért felelős személy bűncselekményt követ el a jogi személy javára.

2.2.18. Jogi személyekkel szembeni szankciók (18. cikk)

Az irányelv **18. cikke** előírja, hogy a tagállamok gondoskodjanak arról, hogy a 17. cikk alapján felelősséggel tartozó jogi személy hatékony, arányos és visszatartó erejű szankciókkal legyen sújtható, amely szankciókba beletartoznak a büntetőjogi vagy nem büntetőjogi jellegű pénzbeli szankciók és beletartozhatnak egyéb szankciók is. Emellett a választható egyéb szankciók felsorolását is tartalmazza.

Huszonöt tagállamból huszonegy[17] – legalább részben – élt az irányelv 18. cikkében felsorolt lehetőségekkel. Négy tagállam (**Észtország, Finnország, Hollandia és Svédország**) egyáltalán nem élt az említett lehetőségekkel.

A **18. cikk a) pontjában** foglalt lehetőséggel – kizárás az állami kedvezményekből és támogatásokból – tizenhárom tagállam[18] élt.

A **18. cikk b) pontja** szerinti lehetőséggel – valamely üzleti tevékenység gyakorlásától való ideiglenes vagy végleges eltiltás – tizennyolc tagállam[19] élt.

A **18. cikk c) pontjában** foglalt lehetőséggel – bírósági felügyelet alá helyezés – öt tagállam (**Ciprus, Franciaország, Málta, Románia és Spanyolország**) élt.

A **18. cikk d) pontja** szerinti lehetőséggel – bíróság által elrendelt felszámolás – tizenhét tagállam[20] élt.

A **18. cikk e) pontjában** foglalt lehetőséggel – a bűncselekmény elkövetésére használt létesítmények ideiglenes vagy végleges bezárása – kilenc tagállam (**Belgium, Ciprus, Franciaország, Görögország, Litvánia, Málta, Portugália, Románia és Spanyolország**) élt.

---

17 Ausztria, Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Franciaország, Görögország, Horvátország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Luxemburg, Magyarország, Málta, Németország, Olaszország, Portugália, Románia, Spanyolország, Szlovákia és Szlovénia.

18 Ciprus, Csehország, Franciaország, Görögország, Horvátország, Lengyelország, Luxemburg, Málta, Németország, Olaszország, Portugália, Spanyolország és Szlovákia.

19 Ausztria, Belgium, Ciprus, Csehország, Franciaország, Görögország, Horvátország, Lettország, Litvánia, Magyarország, Málta, Németország, Olaszország, Portugália, Románia, Spanyolország, Szlovákia és Szlovénia.

20 Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Franciaország, Horvátország, Lettország, Litvánia, Luxemburg, Magyarország, Málta, Németország, Portugália, Románia, Spanyolország, Szlovákia és Szlovénia.

2.2.19. Joghatóság és büntetőeljárás alá vonás (19. cikk)

Az irányelv **19. cikke** előírja, hogy a tagállamok bizonyos esetekben állapítsák meg a 3–12. és a 14. cikkben említett bűncselekményekre vonatkozó joghatóságukat, egyúttal lehetővé teszi számukra, hogy egyéb meghatározott esetekre is kiterjesszék joghatóságukat. A 19. cikk arra is kötelezi a tagállamokat, hogy joghatósági összeütközés esetén működjenek együtt. Továbbá előírja, hogy a tagállamok a 3–12. és a 14. cikkben említett bűncselekményekre nézve azokban az esetekben is állapítsák meg joghatóságukat, amikor megtagadják valamely személynek egy másik tagállam vagy harmadik ország részére történő átadását vagy kiadatását, valamint gondoskodjanak arról, hogy joghatóságuk kiterjedjen azokra az esetekre, amikor a 4. vagy a 14. cikkben említett bűncselekményeket egészben vagy részben a területükön követték el, függetlenül a terrorista csoport székhelyétől vagy a büntetendő tevékenység folytatásának a helyszínétől.

A **19. cikk (1) bekezdésének** a)–e) pontja tartalmazza azokat az eseteket, amikor a joghatóságot meg kell állapítani.

Az adott tagállamban állampolgársággal vagy a területén lakóhellyel rendelkező elkövető esetében megállapítandó joghatóságról szóló c) pontot illetően **Németország** jogszabálya nem tartalmaz a lakóhely elvét[21] megállapító általános szabályt, **Portugáliában** pedig az állampolgárság elvét[22] megállapító általános szabály hiányzik.

Ami az adott tagállam területén letelepedett jogi személy javára elkövetett bűncselekmény esetében megállapítandó joghatóságról szóló d) pontot illeti, **Franciaország, Hollandia, Lengyelország, Németország és Portugália** nem ültette át ezt a rendelkezést.

Az adott tagállam intézményei vagy lakossága ellen, illetve az Unió adott tagállamban székhellyel rendelkező intézménye, szerve vagy hivatala ellen elkövetett bűncselekmény esetében megállapítandó joghatóságról szóló e) pontot illetően **Belgium, Bulgária, Magyarország, Románia** és **Spanyolország** jogszabálya nem terjed ki azokra a területükön lakóhellyel rendelkező személyekre, akik nem az adott tagállam állampolgárai. **Németországban** sem a területén lakóhellyel rendelkező személyekre, sem az uniós intézményekre nem vonatkozik egyértelműen a jogszabály. **Lengyelországban** a nemzeti jog hatálya nem terjed ki kifejezetten az Unió intézményeire, szerveire és hivatalaira. **Portugália** joga csak azokra az esetekre vonatkozik, amikor „az intézmények és személyek” Portugáliában tartózkodnak, illetve ott lakóhellyel vagy székhellyel rendelkeznek.

Tizenhét tagállam[23] – legalább részben – élt a 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében biztosított lehetőséggel, miszerint minden tagállam kiterjesztheti joghatóságát, ha a bűncselekményt egy másik tagállam területén követték el.

---

[21] Amely lehetővé tenné, hogy a területén lakóhellyel rendelkező személyek felett büntető joghatóságot gyakoroljon.

[22] Amely lehetővé tenné, hogy állampolgárai felett büntető joghatóságot gyakoroljon.

[23] Belgium, Csehország, Finnország, Franciaország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Luxemburg, Magyarország, Németország, Olaszország, Portugália, Románia, Spanyolország, Svédország, Szlovákia és Szlovénia.

Hat tagállam (**Belgium, Finnország, Hollandia, Litvánia, Németország** és **Spanyolország)** élt a **19. cikk (2) bekezdésében** biztosított lehetőséggel, miszerint azokban az esetekben, amikor az irányelv 19. cikkének (1) bekezdésében megállapított joghatósági szabályok nem alkalmazandóak, minden tagállam kiterjesztheti joghatóságát a 7. cikkben említett terrorista kiképzésben való részesítésre vonatkozóan, ha az elkövető az adott állam állampolgárait vagy a területén lakóhellyel rendelkező személyeket részesíti kiképzésben.

Lengyelország, Németország és Olaszország nem ültette át egyértelműen az irányelv **19. cikkének (4) bekezdését**, amely előírja, hogy a tagállamok a 3–12. és a 14. cikkben említett bűncselekményekre nézve azokban az esetekben is állapítsák meg joghatóságukat, amikor megtagadják valamely személy átadását vagy kiadatását. **Cipruson** az irányelv 19. cikkének (4) bekezdését és **19. cikkének (5) bekezdését** átültető rendelkezések nem vonatkoznak az irányelv hatálya alá tartozó összes bűncselekményre.

2.2.20. Nyomozási eszközök és elkobzás (20. cikk)

Az irányelv **20. cikke** előírja, hogy a tagállamok gondoskodjanak arról, hogy a szervezett bűnözés vagy egyéb súlyos bűncselekmények esetében alkalmazottakhoz hasonló hatékony nyomozási eszközök álljanak rendelkezésre a terrorista bűncselekmények ügyében folytatott nyomozáshoz és büntetőeljárás lefolytatásához. Továbbá arra kötelezi a tagállamokat, hogy gondoskodjanak arról, hogy illetékes hatóságaik a 2014/42/EU irányelvvel[24] összhangban befagyasszák, illetve – adott esetben – elkobozzák a terrorista bűncselekményből vagy bűncselekményben való közreműködésből származó jövedelmet, valamint az ilyen bűncselekmények elkövetéséhez vagy az abban való közreműködéshez felhasznált vagy felhasználni szándékozott eszközöket. Összességében véve e cikk átültetése kielégítő.

A **20. cikk (1) bekezdését** illetően **Németországban** nem állnak rendelkezésre a szervezett bűnözés vagy egyéb súlyos bűncselekmények esetében alkalmazottakhoz hasonló hatékony nyomozási eszközök az irányelvben előírt összes bűncselekmény ügyében folytatott nyomozáshoz. Például nincsenek ilyen eszközök a személy testi épsége elleni, terrorista célú támadás (a 3. cikk (1) bekezdésének b) pontja) terrorista bűncselekménye esetében. **Litvániában** nem áll rendelkezésre minden nyomozási eszköz a terrorizmus céljából való utazás ügyében folytatott nyomozáshoz. **Lengyelország** esetében a kommunikáció lehallgatása nem alkalmazható az összes terrorista bűncselekménynél a nyomozás és a büntetőeljárás lefolytatása során.

A 20. cikk (2) bekezdését illetően **Csehország, Észtország, Hollandia, Svédország** és **Szlovákia** jogszabályai nem írnak elő kötelezően alkalmazandó befagyasztási és elkobzási intézkedéseket az irányelv hatálya alá tartozó bűncselekményekkel kapcsolatosan. A tagállami rendelkezések jellemzően lehetővé teszik ezeknek az intézkedéseknek az alkalmazását a 2014/42/EU irányelvben előírtaknak megfelelően, de nem tartalmaznak szigorúan megfogalmazott kötelezettséget a terrorista bűncselekményekkel kapcsolatos alkalmazásukra vonatkozóan.

[24] HL L 127., 2014.4.29., 39. o.

2.2.21. A nyilvános uszításnak minősülő online tartalmakkal szembeni intézkedések (21. cikk)

Az irányelv **21. cikke** előírja, hogy a tagállamok gondoskodjanak a terrorista bűncselekmények elkövetésére való nyilvános uszításnak minősülő online tartalmak azonnali eltávolításáról. Amennyiben a tartalmak eltávolítása nem kivitelezhető, a tagállamok intézkedéseket hozhatnak annak érdekében, hogy blokkolják az említett tartalomhoz való hozzáférést. Ezeknek az intézkedéseknek átláthatónak kell lenniük, és megfelelő biztosítékokat (egyebek mellett bírósági jogorvoslati lehetőséget) kell nyújtaniuk, annak biztosítása érdekében, hogy szükségesek és arányosak legyenek, valamint hogy a felhasználók tájékoztatást kapjanak az intézkedések okáról. Összességében véve e cikk átültetése tekintetében eltérések tapasztalhatók a tagállamok körében. 2018 szeptemberében a Bizottság javaslatot tett az online terrorista tartalom terjesztésének megelőzéséről szóló külön rendeletre, amely konkrét kötelezettségeket tartalmaz a tárhelyszolgáltatókra vonatkozóan. A javaslatról jelenleg a társjogalkotók folytatnak tárgyalásokat.

Görögország nem ültette át ezt a cikket. Jogszabálya csak a digitális adatok nyomozással összefüggésben történő lefoglalásáról rendelkezik, online tartalmak eltávolításáról vagy blokkolásáról azonban nem. Az irányelv **21. cikke (1) bekezdésének első mondatát** az online tartalmak eltávolítása tekintetében két tagállam (**Bulgária és Lengyelország**) nem ültette át, jogszabályaik ugyanis csak a tartalmak blokkolására tesznek utalást. **Horvátország és Lettország** olyan intézkedésekről rendelkeznek, amely tartalmak eltávolítását eredményezhetik, de jogszabályaik nem tartalmaznak kifejezett kötelezettséget erre vonatkozóan. **Csehország** joga lehetővé teszi, hogy a nemzeti hatóságok online tartalmak eltávolítását kérjék, de nem határozza meg az erre vonatkozó eljárást.

A **21. cikk (1) bekezdésének második mondatát,** amely arra *ösztönzi* a tagállamokat, hogy a területükön kívül üzemeltetett szerverekről is eltávolíttassanak tartalmakat, tizenhat tagállam[25] ültette át. Közülük két tagállam (**Bulgária és Lengyelország**) kizárólag az online tartalmak blokkolásáról rendelkezik, az eltávolításokról tehát nem. **Szlovénia** esetében az átültető intézkedés azokra a szolgáltatókra is kiterjed, amelyek székhelye másik tagállamban – de nem harmadik országban – található.

A **21. cikk (2) bekezdése** alapján a forrásnál való eltávolítás kivitelezhetetlensége esetén a tartalmakhoz való hozzáférés blokkolásával összefüggésben biztosított lehetőséget tizennyolc tagállam[26] ültette át.

A **21. cikk (3) bekezdését** illetően **Belgium, Finnország, Lengyelország, Luxemburg** és **Szlovénia** jogszabályai nem írják elő a felhasználók tájékoztatását a tartalmak eltávolításának okáról.

[25] Ausztria, Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Hollandia, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Magyarország, Németország, Portugália, Spanyolország, Svédország, Szlovákia és Szlovénia.

[26] Belgium, Bulgária, Ciprus, Csehország, Finnország, Franciaország, Hollandia, Lengyelország, Litvánia, Magyarország, Málta, Németország, Olaszország, Portugália, Románia, Spanyolország, Szlovákia és Szlovénia.

2.2.22. A 2005/671/IB határozat módosítása (22. cikk)

Az irányelv **22. cikke** a 2005/671/IB tanácsi kerethatározat 1. és 2. cikkét módosítja, és előírja, hogy a tagállamok a lehető leghamarabb tegyék hozzáférhetővé más tagállamok illetékes hatóságai számára az illetékes hatóságaik által az irányelv hatálya alá tartozó terrorista bűncselekményekkel kapcsolatos büntetőeljárás során gyűjtött olyan releváns információkat, amelyek felhasználhatók lehetnek terrorista bűncselekmények megelőzése, felderítése, nyomozása és az elkövetők büntetőeljárás alá vonása során. A tagállamoknak arról is gondoskodniuk kell, hogy illetékes hatóságaik a másik tagállamokból kapott információk kézhezvételét követően időben intézkedjenek.

Úgy tűnik, hogy **Belgium, Finnország, Görögország, Luxemburg, Málta, Olaszország, Spanyolország, Svédország** és **Szlovénia** nem ültette át egyértelműen a 22. cikket. Ahol egyértelműen átültették ezt a rendelkezést a nemzeti jogba[27], ott a jogszabályok nem tartalmazzák e rendelkezés összes elemét. Például **Csehország** joga csak a saját kezdeményezésű információtovábbításról rendelkezik, a kérésre történő információtovábbításra viszont nem terjed ki. **Lettország, Litvánia** és **Portugália** jogszabályai nem térnek ki a saját kezdeményezésű információcserére. **Csehország, Észtország, Horvátország és Magyarország** jogszabályai nem írnak elő információmegosztási kötelezettséget, hanem csak annak lehetőségéről rendelkeznek. Végezetül **Hollandia, Litvánia** és **Portugália j**ogszabályai nem tartalmaznak kifejezett követelményt arra vonatkozóan, hogy a másik tagállamból kapott információk kézhezvételét követően időben kell intézkedni.

2.2.23. Alapvető jogok és szabadságok (23. cikk)

Az irányelv **23. cikkének (1) bekezdése** kiemeli, hogy az irányelv nem módosíthatja az alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának az EUSZ 6. cikkében előírt kötelezettségét.

A **23. cikk (2) bekezdése** lehetővé teszi, hogy a tagállamok a sajtószabadsággal és az egyéb tömegtájékoztatás szabadságával kapcsolatos, a sajtó és az egyéb média jogait és felelősségét, valamint a kapcsolódó eljárási garanciákat szabályozó alapelvek által megkövetelt és azokkal összhangban álló feltételeket állapítsanak meg, amennyiben az említett feltételek a felelősség megállapítására vagy korlátozására vonatkoznak.

Olaszország és **Svédország** élt az irányelv 23. cikkének (2) bekezdésében biztosított lehetőséggel. **Olaszország** büntető törvénykönyve külön védekezési lehetőségeket biztosít a sajtó és az egyéb média számára a tudósításhoz és a tájékoztatáshoz való joggal összefüggésben. **Svédországban** az alkotmányos szabályok hatálya alá tartozó médiára, például a nyomtatott sajtóra és a televízióra különleges védelem biztosítása céljából különös eljárási szabályok vonatkoznak, amint azt a 23. cikk (2) bekezdése lehetővé teszi.

[27] Ausztria, Belgium, Ciprus, Csehország, Észtország, Franciaország, Hollandia, Horvátország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Magyarország, Németország, Portugália, Románia és Szlovákia.

2.2.24. A terrorizmus áldozatainak nyújtott segítség és támogatás (24. cikk)

Az irányelv **24. cikke** kötelezettségeket ír elő a tagállamok számára a terrorizmus áldozatainak nyújtandó segítséggel és támogatással kapcsolatosan.

Az irányelv **24. cikkének (1) bekezdése** rögzíti, hogy az irányelv hatálya alá tartozó bűncselekményekkel kapcsolatos nyomozás vagy büntetőeljárás megindítása nem függhet bejelentésétől vagy feljelentésétől. E bekezdés átültetése kielégítő.

Az irányelv **24. cikkének (2) bekezdése** előírja, hogy a terrorizmus áldozatai számára segítő szolgálatok működjenek a 2012/29/EU irányelvvel[28] összhangban, valamint azt, hogy azok a terrorista támadást követően azonnal, és egészen addig, amíg az szükséges, az áldozatok rendelkezésére álljanak.

Litvániában nem hoztak létre általános áldozatsegítő szolgálatokat, ehelyett olyan szolgálatok működnek, amelyek bizonyos területekkel, például jogi segítségnyújtással foglalkoznak. **Lengyelország, Luxemburg** és **Szlovénia** jogszabályai nem rendelkeznek arról, hogy a segítő szolgálatoknak ki kell tudniuk elégíteni a terrorizmus áldozatainak sajátos szükségleteit. Tizenhat tagállam[29] nem ültette át egyértelműen azt a követelményt, miszerint az áldozatsegítő szolgálatoknak a terrorista támadást követően azonnal, és egészen addig, amíg az szükséges, az áldozatok rendelkezésére kell állniuk, noha közülük számos tagállamban mégis így járnak el a gyakorlatban.

Az irányelv **24. cikkének (3) bekezdése** előírja, hogy a segítő szolgálatoknak ki kell tudniuk elégíteni a terrorizmus áldozatainak sajátos szükségleteit. A szolgálatoknak bizalmasnak, díjmentesnek és könnyen hozzáférhetőnek kell lenniük, és különösen a következőket kell nyújtaniuk: a) érzelmi és pszichológiai segítség; b) tanácsadás és tájékoztatás; c) segítségnyújtás a kártérítési igényeket illetően. **Ausztria, Bulgária, Horvátország, Lengyelország és Málta** nem ültette át egyértelműen azt a követelményt, hogy ezeknek a szolgálatoknak bizalmasnak és díjmentesnek kell lenniük.

Az áldozatsegítés körébe tartozó szolgáltatások fajtáit illetően a **24. cikk (3) bekezdésének a) pontját** – érzelmi és pszichológiai segítség – **Litvánia** és **Luxemburg** nem ültette át egyértelműen, a **24. cikk (3) bekezdésének b) pontját** – tanácsadás és tájékoztatás – pedig csak részben ültette át **Csehország, Horvátország, Litvánia, Olaszország** és **Szlovénia**. Ezekben a tagállamokban különösen a gyakorlati vagy pénzügyi kérdésekre vonatkozó tanácsadásra és tájékoztatásra nem terjed ki az átültetés. **Romániában** és **Szlovéniában** a nemzeti intézkedések nem kellően konkrétak annak megállapításához, hogy a kártérítési igényeket illetően tényleges jár segítségnyújtás (a **24. cikk (3) bekezdésének c) pontja**). E rendelkezések egyértelmű átültetésének hiánya ellenére a rendelkezésre álló információk arra utalnak, hogy az említett szolgáltatásfajták több említett tagállamban is biztosítottak a gyakorlatban.

---

[28] HL L 315., 2012.11.14., 57. o. A 2012/29/EU irányelv megállapítja a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályokat. E körbe tartoznak a terrorizmus áldozatainak jogai, támogatása és védelme is, mivel a tagállamoknak kiemelt figyelmet kell fordítaniuk a terrorizmus áldozatainak szükségleteire. Az (EU) 2017/541 irányelv tovább pontosítja a terrorizmus áldozatainak sajátos szükségleteit.

[29] Ausztria, Belgium, Bulgária, Csehország, Észtország, Finnország, Horvátország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Málta, Németország, Portugália, Románia, Szlovénia és Szlovákia.

Az irányelv 24. cikkének (4) bekezdése kiemeli, hogy a nemzeti veszélyhelyzet-reagálási infrastruktúra keretében olyan mechanizmusoknak és protokolloknak kell rendelkezésre állniuk, amelyek révén a segítő szolgálatok hozzáférhetőek lesznek. Gondoskodni kell arról, hogy a terrorizmus áldozatainak és családtagjaiknak szükségleteit közvetlenül a terrorista támadást követően, illetve egészen addig, amíg az szükséges, átfogó módon ki tudják elégíteni. A meghozott nemzeti intézkedések nagyrészt megfelelnek az irányelvben előírt támogatásnak.

Az **irányelv 24. cikkének (5) bekezdése** szintént azt írja elő, hogy a tagállamok biztosítsanak megfelelő orvosi ellátást kifejezetten a terrorizmus áldozatai részére közvetlenül a terrorista támadást követően, illetve egészen addig, amíg az szükséges. Ez a kötelezettség a nemzeti egészségügyi rendszerek szerinti általános orvosi ellátás útján teljesül.

Az irányelv **24. cikkének (6) bekezdése** előírja, hogy a terrorizmus áldozatainak a 2012/29/EU irányelvvel[30] összhangban jogi segítségnyújtáshoz kell jutniuk, amennyiben a büntetőeljárásban részt vevő fél jogállásával rendelkeznek, annak biztosítása mellett, hogy azok a feltételek és eljárási szabályok, amelyek mellett a terrorizmus áldozatai a nemzeti joggal összhangban jogi segítségnyújtáshoz juthatnak, kellően tükrözzék a bűncselekmény súlyosságát és körülményeit. A 24. cikk (6) bekezdésének ez utóbbi részét **Görögország, Lengyelország, Lettország, Luxemburg, Málta, Portugália** és **Spanyolország** nem ültette át.

2.2.25. A terrorizmus áldozatainak védelme (25. cikk)

Az irányelv **25. cikke** értelmében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a 2012/29/EU irányelvvel[31] összhangban rendelkezésre álljanak a terrorizmus áldozatainak és a családtagjaiknak védelmét szolgáló intézkedések. Annak meghatározásakor, hogy esetükben alkalmazzák-e, illetve milyen mértékben alkalmazzák ezeket az intézkedéseket, külön figyelmet kell fordítani a megfélemlítés és a megtorlás veszélyére, valamint arra, hogy meg kell óvni a terrorizmus áldozatainak méltóságát és testi épségét. Ezzel összefüggésben kilenc tagállamnál (**Belgium, Bulgária, Csehország, Lengyelország, Litvánia, Málta, Románia, Szlovákia** és **Szlovénia**) derült fény problémákra. Ezek többnyire a 2012/29/EU irányelv átültetésével kapcsolatos problémákból fakadnak[32]. A terrorizmus áldozatainak családtagjai nem részesülnek teljes körű védelemben. **Bulgária** jogszabályai nem terjed ki a megfélemlítés és a megtorlás veszélyére, valamint arra, hogy kihallgatás és a vallomástétel során meg kell óvni az áldozatok méltóságát és testi épségét. **Lengyelországban** az átültető rendelkezés nem utal egyértelműen „a megfélemlítés és a megtorlás veszélyére, valamint arra, hogy meg kell óvni a terrorizmus áldozatainak méltóságát és testi épségét”, **Szlovénia** jogszabálya pedig nem terjed ki az áldozatok testi épségének és méltóságának megóvására. **Szlovákia** jogszabálya rendelkezik az áldozatok és az elkövetők közötti kapcsolat elkerülését célzó

30 HL L 315., 2012.11.14., 57. o.

31 HL L 315., 2012.11.14., 57. o.

32 Lásd még a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályok megállapításáról szóló 2012/29/EU irányelv végrehajtásáról szóló bizottsági jelentést (COM(2020) 188 final, 2020.5.11.).

intézkedésekről, de ezek az intézkedések csak a fő meghallgatás és nem a teljes büntetőeljárás során vonatkoznak az áldozatokra.

2.2.26. A terrorizmus más tagállamban lakóhellyel rendelkező áldozatainak jogai (26. cikk)

Az irányelv **26. cikke (1) bekezdésének első mondata** arra kötelezi a tagállamokat, hogy biztosítsák, hogy a terrorizmus azon áldozatai, akiknek lakóhelye a terrorista bűncselekmény elkövetési helyétől eltérő tagállamban található, hozzáférjenek a jogaikra vonatkozó információkhoz, a segítő szolgálatokhoz és kárenyhítési rendszerekhez abban a tagállamban, ahol a terrorista bűncselekményt elkövették. Az e jelentésben szereplő tagállamok többsége lakóhelytől függetlenül hozzáférést biztosít az áldozatok jogaival kapcsolatos információkhoz, és minden tagállam teljesítette ezt a kötelezettséget.

Az irányelv **26. cikkének (2) bekezdése** szerint a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a terrorizmus valamennyi áldozata a lakóhelye szerinti tagállam területén akkor is hozzáférjen a 24. cikk (3) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott segítséghez és segítő szolgálatokhoz, ha a terrorista bűncselekményt egy másik tagállamban követték el. **Bulgária** átültető intézkedése egyaránt vonatkozik az állam területén és azon kívül elkövetett összes bűncselekményre, azonban csak akkor, ha az áldozat bolgár állampolgár. Következésképpen nem tartoznak az átültető rendelkezés hatálya alá azok az áldozatok, akik lakóhellyel rendelkeznek Bulgáriában, de nem bolgár állampolgárok.

3. KÖVETKEZTETÉSEK

Az irányelv átfogó jogi eszköz, amely minimumszabályokat állapít meg a terrorista és terrorizmussal kapcsolatos bűncselekmények terén a bűncselekmények fogalommeghatározását és a szankciókat érintően, továbbá intézkedéseket határoz meg a terrorizmus áldozatainak védelmére és támogatására, valamint az áldozatoknak való segítségnyújtásra vonatkozóan. Átültetésének eredményeképpen lényegesen határozottabbá vált a tagállamok terrorizmushoz való hozzáállása a büntető igazságszolgáltatás terén, és erősödtek a terrorizmus áldozatainak biztosított jogok. Az irányelv által kötelezett huszonöt tagállamból huszonhárom fogadott el új jogszabályokat az irányelv átültetése érdekében.

A Bizottság elismeri a tagállamok arra irányuló erőfeszítéseit, hogy meghozzák az irányelv rendelkezéseinek teljesítéséhez szükséges intézkedéseket. Az irányelv uniós tagállamok általi átültetése összességében véve kielégítőnek tekinthető. Azonban több tagállamban aggályokat merülhetnek fel az irányelv **3. cikkében** felsorolt terrorista bűncselekmények nemzeti jogba való átültetésével kapcsolatosan, ami az irányelv több másik rendelkezésének átültetését is befolyásolja. Szintén aggodalomra ad okot, ha nem minősülnek terrorista bűncselekménynek a 3. cikk (1) bekezdése szerinti bűncselekmények, amennyiben azokat a 3. cikk (2) bekezdésében megjelölt célokkal követik el. Azért lényeges, hogy ezek a bűncselekmények önmagukban véve terrorista bűncselekménynek minősüljenek, mivel így például lehetőség nyílik arra, hogy magányos elkövetőket is megvádoljanak terrorista bűncselekményekkel. Ezenkívül a terrorista bűncselekmények egységes minősítése azért is fontos, mert lehetővé teszi a bűnüldözési együttműködésről szóló jogi aktusok, például a 2005/671/IB tanácsi határozat[33] hatékony alkalmazását. Végezetül lényeges, hogy a terrorista bűncselekmények áldozatait ekként ismerjék el.

[33] HL L 253., 2005.9.29.

További aggályt vet fel a terrorizmus céljából való utazásról szóló **9. cikk** hiányos vagy helytelen átültetése, ami befolyásolhatja az e bűncselekményt elkövető személyek ügyében folytatott nyomozást és a büntetőeljárás megindítását, tehát oda vezethet, hogy bizonyos cselekmények büntetlenül maradnak. Ez például akkor fordulhat elő, ha a tagállami jogszabályok szűkebb fogalommeghatározásokat tartalmaznak az utazó személyekre vagy az általuk felkeresett területekre vonatkozóan. Hasonló okokból szintén aggályos a terrorizmus finanszírozásáról szóló **11. cikk** hiányos vagy helytelen átültetése. A nemzeti jogszabályok az irányelvben előírtak ellenére nem minden esetben rendelkeznek úgy, hogy a 3–10. cikkben foglalt összes bűncselekmény finanszírozása a terrorizmus finanszírozása körébe tartozik, ezért bizonyos esetekben szűkül a büntetőeljárás alá vonható cselekmények köre. Végezetül hiányosságok tapasztalhatók **a terrorizmus áldozataira** vonatkozó különös rendelkezések átültetését illetően, ami azt eredményezheti, hogy a terrorizmus áldozatai nem részesülnek a sajátos szükségleteiknek megfelelő segítségben és támogatásban.

A Bizottság továbbra is támogatást nyújt a tagállamoknak az irányelv teljes körű átültetése érdekében. Ehhez hozzátartozik annak nyomon követése, hogy a nemzeti intézkedések megfelelnek-e az irányelv vonatkozó rendelkezéseinek. A Bizottság szükség esetén kötelezettségszegési eljárások keretében érvényesíti a Szerződéseken alapuló végrehajtási hatáskörét.

A Bizottság 2021 szeptemberében az irányelv szélesebb körű értékelése céljából jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, amelyben a 29. cikk (2) bekezdésének megfelelően értékeli az irányelv terrorizmus elleni küzdelemben játszott szerepét. Ez az értékelés az irányelv alapvető jogokra és szabadságokra – köztük a megkülönböztetésmentességre, a jogállamiságra – valamint a terrorizmus áldozatai számára biztosított védelmi szintre és a számukra nyújtott segítség szintjére gyakorolt hatására is kiterjed majd.